

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1605 * Fiyatı: 25 Kr * NİSAN 2021 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Osmanağa Mh. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin) * Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul * Tel: (212) 577 54 92 | NİSAN 2021 |

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

Haklarımız ve geleceğimiz için 1 MAYIS'TA TALEPLERİMİZİ YÜKSELTELİM!

- İşten atmalar ve ücretsiz izin yasaklansın!
- Kod-29 kaldırılсын!
- Fonların sermayeye aktarılmasına son verilsin!
- Esnek, taşeron, kuralsız çalışmaya son!
- Herkese iş ve gelir güvencesi!
- Pandemi önlemleri için sermayenin değil toplumun ihtiyaçlarına göre kararlar verilsin!
- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!
- İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret!
- Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын, artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!
- Herkese her düzeyde parasız eğitim ve sağlık hakkı!

1 MAYIS MARŞI

Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır...
Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez!
Yepyeni bir hayat gelir, bizde ve her yerde!
1 Mayıs, 1 Mayıs işçinin, emekçinin bayramı...
Devrimin şanlı yolunda, ilerleyen halkların bayramı.

Yepyeni bir güneş doğar, dağların doruklarından...
Mutlu bir hayat filizlenir, kavganın ufuklarından.
Yurdumun mutlu günleri, mutlak gelen gündedir.
1 Mayıs, 1 Mayıs işçinin, emekçinin bayramı...
Devrimin şanlı yolunda, ilerleyen halkların bayramı.

Ulusların gürleyen sesi, yeri göğü sarsıyor...
Halkların nasırlı yumruğu, balyoz gibi patlıyor.
Devrimin şanlı dalgası, dünyamızı kaplıyor.
Gün gelir, gün gelir zorbalara kalmaz gider...
Devrimin şanlı yolunda, kül gibi savrulur gider.

Söz-Müzik: Sarper Özhan

SÖZLEŞME SÜREÇLERİNDE TALEPLERİMİZ ETRAFINDA BİRLEŞEREK KAZANALIM!

Salgın ve ekonomik krizin iki büyük gündem olduğu ve hayatlarımızı doğrudan etkilediğini biliyoruz ve bu iki gündemin gittikçe derinleştiğini yaşayarak fark ediyoruz. Etkisi oldukça geniş olan bu iki sorunun toplumsal yaşamın her alanında etkili olduğunu ve bu durumun çalışma yaşamımızı da içine aldığı söylemek yanlış olamayacaktır. Kısa çalışma ödeneği, ücretsiz izin, kod-29 saldırısı, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin salgınla beraber artırılması gerekirken gittikçe zayıflaması ve alım gücünün neredeyse kaybolduğu bir dönemde açlık sınırında ücretlerle geçinmek zorunda bırakıyoruz. Tekil sorunlar olmaktan çok uzak olan bu liste sınıfımızın tamamını kesiyor. Peki salgının merkezini fabrikalar olduğu, her gün yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği, ekonomik krizin geri dönülmez bir biçimde derinleştiği bir dönemde sözleşme süreçlerine nasıl hazırlanmalıyız?

Sözleşme süreçleri ve sınıf bakışı

Sözleşme süreçleri işçilerin mücadele eğilimlerinin arttığı, çalışma ve yaşam koşullarını daha açık sorguladıkları, gelecek planlarını kişisel değil hep beraber yaptıkları dönemlerdir. Bu türlü süreçler kendiliğinden birleşme ve yan yana mücadele etme eğilimini yükseltse de taban inisiyatifinin örgütlenmesi günümüz sendikal anlayışları tarafından özellikle engellenmektedir. Son dönem sözleşmelerin olumsuz bitmesinin ana kaynağı da budur. İşçilerin ne talep ettiği, sözleşmeye örgütsel olarak nasıl hazırlandığı sözleşmelerin kaderini belirlemektedir. Taleplerimizin hazırlanması ve ortaklaştırılması örgütlenme düzeyimizden bağımsız değildir. Sorunlarımızın gittikçe ortaklaştığı, sektör fark etmeksizin benzer saldırıların topyekûn hayata geçirilmeye çalışıldığı bu dönemde sadece fabrika komiteleri değil, havza, şehir ve bölge birlikleri ile bir sınıf olarak topyekûn mücadele etmenin imkanları da artmaktadır. Sözleşme

süreçlerini kazanmak için, taleplerimizin hayata geçmesi için yapmamız gereken ilk adım örgütlülük düzeyimizi yükseltmek olmalıdır. Peki taleplerimiz olarak neler öne çıkabilir?

-Sözleşme süreçleri işçilerin doğrudan müdahil olduğu süreçler olmalıdır. Sendikamızın profesyonel kadrosunun iyi ya da kötü tercihleri ile sınırında masa başında yapılan pazarlık sözleşmeleri sınıfımızın bakışını bulandırmakta, örgütsel olarak zarar vermekte, gerek ekonomik gerekse de çalışma yaşamımızda olumsuz etkiler yaratmaktadır. **Söz, yetki ve karar işçilerin** elinde olmalıdır.

-Her sözleşme için **gerçek hazırlık, greve hazırlıktır**. Üretimden gelen gücünü kullanma konusunda zaaf gösteren işçiler sözleşme süreçlerini kazanmakta zorlanmaktadır.

-Fabrikamızın genel sorunları ve bölümlere ait öznel sorunlar uygun bir biçimde, her üyenin söz alabileceği açık toplantılarda belirlenmelidir. Tüm işçiler sözleşme hazırlıklarına hâkim olmalıdır.

-İşçi sınıfını kesen topyekûn saldırıların kendi çalışma yaşamımıza yansımalarına karşı sözleşme bir kaldıraç noktası olmalıdır. Sözleşmenin sadece bir grup işçinin çıkarını savunmaktan öte anlamı olduğu, iyi örneklerin sınıfımıza sağlayacağı moral ve motivasyonu arttıracığı tekrar hatırlanmalıdır.

-**Ücretsiz izin, kısa çalışma ödeneği** gibi açlığa terk edilmek dışında bir anlamı olmayan geniş çaplı saldırılara karşı haklarımızı koruyan talepler sözleşmelere eklenmelidir.

-**Covit-19'un** ve bunun gibi salgın hastalıklar ve doğal afetlerin sonuçları ile alakalı gerekli önlemlerin alınmasının sözleşme döneminde yazılı hale getirilmesi gerekmektedir.

-Ücretlerimiz ekonomik krizin etkisi ile oldukça erimiş durumdadır. **İnsanca yaşamaya yetecek ücret** geri adım atılmaksızın

mücadelemizin parçası olmalıdır.

-İşten atma saldırılarına karşı cevap üretilemeli ve özellikle **Kod-29** ile etkin mücadele örgütlenmelidir. İş güvencesi sözleşme ile de bağlanmalıdır.

-**İş kazaları ve cinayetleri** sınıfımızın en büyük sorunlarından bir tanesi olarak öne çıkmaktadır. İşçi sağlığı ve güvenliğinin tam anlamı ile sağlanması kırmızı çizgimiz olmalıdır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

İŞ CİNAYETİ MART 2021

Ölüm Sebeplerine Göre	Covid-19 %25	Trafik Servis Kazası %19	Ezilme Göçük %18
-----------------------	--------------	--------------------------	------------------

İşkollarına Göre Ölümler	
7	135
3 Çocuk	
4 Mülteci / Göçmen	
Ticaret/Büro	27 %19
Tarım/Orman	18 %13
Taşımacılık	18 %13
İnşaat/Yol	17 %12
Sağlık	13 %9

isigmeclisi.org
@isigmeclisi
@isigmeclisi
isigmeclisi@gmail.com

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi

Tpi'den bir işçi :

TPI'DE SÖZLEŞME SÜRECİNDE GREV DİYELİM!

TPI Kompozit'te toplu iş sözleşmesi sürecinde beş oturum geride kaldı. Ancak hala zamlar konuşulmuş değil. Sermayedarın %17'lik gerçek enflasyon oranına bile denk gelmeyen zam teklifi orta yerde duruyor. Krizin ve pandeminin faturası yine biz işçilere kesilmek isteniyor. Salgının en yaygın

olduğu dönemde dahi özel izinler çıkartarak çalıştırıldık, bunun sonucu olarak revirde Covid-19 kuyruğu bile oluştu. Hali hazırda aldığımız ücretler asgari ücretin biraz üzerinde ve hayat pahalılığı her gün artarken eldeki de giderek eriyor. TPI patronu her koşulda bizleri çalıştırarak zenginleşirken biz yarınımızı

dahi öngöremiyoruz. Bu noktada sözleşme sürecinde insanca yaşamaya yeten ücret talebi önemini koruyor. Ücret ve sosyal haklar konularında taleplerimizi hayata geçirmek için elimizdeki en önemli silah ise grevdir. İşçinin üretimden gelen gücü olan greve bugünden hazırlanmak için örgütlenelim!

ALBA'DA DÜŞÜK ÜCRET, SENDİKA DÜŞMANLIĞI, COVID-19 TEHDİDİ

Kocaeli Çayırova'da bulunan TAYSAD OSB'de yer alan Alba Plastik, Alba Kalıp ve Alba Kaplama fabrikalarında hak gasplarına karşı işçiler seslerini yükseltmeye, sendikalı olmaya başladı. Bunun karşısında patronun ve patron yanlılarının baskı ve saldırgan tutumları, işten atma saldırısı yaşanıyor. Ayrıca covid-19 vakaları yoğun bir şekilde ortaya çıkmaya başlarken herhangi bir önleyici yaklaşım ortaya konmuyor.

Alba Kalıp sendikalı olduktan sonra ve Eylül'de zam yapılmamasının üzerine Alba Plastik'te işçiler tepkilerini ortaya koydu. Bunun sonucunda işçiler patronun sendika düşmanı tavırları ile karşı karşıya kaldı. Düşük ücrete ikna, Temmuz'da zam beklentisi yayma, mobbing, işten atma tehdidi sürüyor.

Bu süreçte işçi ve sendika düşmanlığı ile içeride yönetim adına davranan, işçi isimlerini vererek kelle başına para alan Musa Baş isimli kişi de baskı aracı olarak kullanılıyor. Çayırova'da oturan, Alba Plastik'te çalışan Musa Baş isimli bu şahıs, fabrikada sendikaya üye olan işçileri patrona ihbar etmesi karşılığı 500 lira alıyor ve işçileri işten atıyor. İşçiler, hakkını arayan ispiyonlayan, işçileri işinden eden bu onursuz şahsı herkesin tanmasını istiyor.

Tüm yaşatılanların karşısında Alba Plastik işçileri, birlik olmaktan ve sendikalı-güvenceli çalışmayı istemekten vazgeçmeyeceklerini ifade ediyor.

Covid-19'lu işçiler çalıştırılıyor, fabrikada salgın yayılıyor

Fabrikada son dönemde salgına yakalanan işçi sayısı arttı. Fabrikada kendini kötü hisseden işçiler hastaneye götürülüp covid testi yaptırıldı ama tekrardan fabrikaya getirilip üretimin içine sokuldu. Aynı makineyi kullanan, aynı çalışma alanını paylaşan, aynı servisle dönenler (servisler ortak olduğu için üç fabrikayı da etkiliyor) arasında pozitif çıkanlar oldu. Ama temaslı karantina iznine çıkartılmadı. İşçilerin bu duruma tepki göstermesinin ardından tüm işçilere covid-19 testi yapıldı.

RAVAGO'DA PATLAMA TEHLİKESİ ATLATILDI

Hem İzmir'de hem de Gebze'de fabrikaları bulunan Ravago'nun TAYSAD OSB'de bulunan işyerinde kazan patlama tehlikesi yaşandı.

İşçilerin durumu fark etmesi üzerine yapılan müdahalenin sonucunda patlama tehlikesi engellendi. Yapılan inceleme sonucunda kazanın kontrol ve ölçümlerindeki eksikliğin neden olduğu anlaşıldı.

PETROL İŞ'İN OLDUĞU FABRİKALARDA TİS'LER

Petrol İş Sendikası'nın yetkili olduğu birçok fabrika ve işyerinde TİS'ler imzalandı veya görüşmeler sürüyor. Pandemi ve krizin etkilerinin azaltılması talepleri ile hedeflenen TİS'ler kimi fabrikalar için patron ve işçiler arasında çekişmeli geçiyor.

İşçilerin temel talepleri arasında ücret erimesini ve her şeye gelen zamları telafi edecek bir ücret artışı ile güvenceli çalışma koşullarının sürdürülmesinin garanti altına alınması.

TİS'in imzalandığı fabrikalar arasında Birgi Mefar ilaç, Novartis, Sandoz, Faurecia, DYO yer almakta.

PANDEMİNİN VE KRİZİN FATURASINA HAYIR!

1 MAYIS
ÇARKLAR DÖNÜYOR,
İŞÇİLER ÖLÜYOR

1 MAYIS'TA MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Ekonomik kriz ve pandemi sürecinin üzerimizdeki yıkımı her geçen gün ağırlaşıyor. Çünkü, sermaye sınıfı örgütlü gücüyle kriz ve salgının çifte faturasını bizlere ödettiriyor. Salgının birinci yılında sadece koronavirüsten 861 işçi kardeşimiz hayatını kaybetti, son 8 yılda 502 kardeşimiz intihar etti. Çalışma koşullarımız gün be gün ağırlaşıyor. Türkiye'nin dört bir yanında Kod-29 bahanesiyle işten atılmalar yaşanıyor. Ücretsiz izin saldırısı ise devam ediyor. Düşük alım gücü, tırmanan işsizlik ve enflasyon, ağırlaşan koronavirüs tablosu sermayenin bizlere ödettiği bedellerin sadece bir kısmını oluşturuyor. Bu ağır tablo karşısında sendika bürokratları ise adeta kılıklarını bile kıpırdatmıyor. Öyle ya, kendileri de sermaye sınıfının içimizdeki uzantıları.

Gittikçe büyüyen sorunlar yumağı toplumsal yaşamın her alanına sirayet eden şiddeti de yaygınlaştırıp, derinleştiriyor. En fazla kadınları vuran şiddet, kadına yönelik gerici söylemler ve şiddet davalarında cezasızlık politikasıyla daha da koyulaşiyor. Bununla birlikte, çocuklarımızın eğitim alanındaki kayıpları artıyor, üniversitelerden mezun olan gençlerimiz iş kuyruklarında ömür tüketiyor. Tüm bu gelişmeler, işçi sınıfı olarak tarihsel görev ve sorumluluklarımıza sahip çıkmamız gerektiğini ortaya koyuyor.

Nitekim, bu boğucu atmosfere karşı işçiler, kadınlar, gençler buldukları alanlarda mücadele veriyor. Gençliğin Boğaziçi'nde ortaya koyduğu coşkulu çıkış, kadınların sokaklara taşan öfkesi, işçi kardeşlerimizin direniş çadırlarındaki isyanı 2021 1 Mayıs'ının mücadele çağrılarını oluşturuyor. 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs ezen ve ezilenin karşı karşıya geldiği kavga günüdür.

"Sermayenin saldırılarına son!"

**demek için 1 Mayıs'ta
taleplerimizi haykıralım!**

Kriz ve pandeminin faturasının bizlere kesilmesini kabul etmiyoruz, haklarımızdan vazgeçmiyoruz! Türkiye'nin dört bir yanında onlarca işçi kardeşimizin Kod-29'la işten atılmasına son! İşsizlikle, ücretsiz izinle, Kod-29 ile korkularımızı büyütmelerine izin vermeyelim, tüm çalışanlara iş güvencesi talebimizden vazgeçmeyelim!

Üniversitesinde söz sahibi olmak isteyen gençlerimizin seslerinin kesilmeye çalışılmasını kabul etmiyoruz, geleceğimize vazgeçmiyoruz! Ceza yerine indirim uygulanan kadın cinayetlerine, şiddet tırmanırken bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nin tek

tarafı feshedilmesine son, hayatlarımızdan vazgeçmiyoruz!

Kendilerine gelince "lebalep" kongreler düzenlemekten çekinmeyen AKP iktidarının işçilerin, emekçilerin, kadınların ve gençlerin hak arama mücadelesini pandemi bahanesiyle yasaklamasına son! İnsanlara maske takmadığı için ceza yazılırken, Sağlık Bakanı'nın "lebalep" kongrelere teşekkür mesajları göndermesine son! İşçiye, gençlere, kadınlara söz, yaşam hakkı tanımayan sermaye düzenine ve onun demir yumruğu tek adam rejimine son! Tüm bunlara son verecek güç işçi sınıfıdır!

Örgütsüz olduğumuz için kapitalizmin çok yönlü yıkımına uğrayan bizler ancak devrimci temellerde kuracağımız örgütlülüklerle emeğimizin hakkını, insanca çalışma ve yaşam koşullarımızı, sömürsüz bir dünyayı kazanabiliriz.

İşçi sınıfı olarak 1 Mayıs'ta sermayeye ve ona hizmet esen sendikal bürokrasiye karşı mücadele bayrağını yükseltelim. Sınıfsal çıkarlarımız temelinde örgütlülüklerimizi kurup güçlendirelim. Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı haklarımız ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta olalım, 1 Mayıs'ı topyekûn direniş gününe çevirelim.

1 MAYIS'IN TARİHÇESİ

İşçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesinin kazanımları ve ödenen bedellerle mücadele tarihine kazınan bir gündür.

8 saatlik işgünü talebi ilk olarak Avusturya'da 1856 yılında yapılan yürüyüş ile yükseltildi. 1886 yılında ise Amerika'da işçiler bu talep için iş bırakarak Şikago'da yarım milyon işçinin katılımı ile bir gösteri düzenlediler. Amerika'da 1 Mayıs günü başlayan bu eylemler 4 Mayıs'a kadar sürdü.

İşçilerin bu eylemleri sermaye sınıfında büyük bir korku yarattı ve provokasyonlar başlattı. Bu kanlı provokasyonlardan ilki Haymarket'teki eylem sırasında gerçekleşti. Bir bomba patlatıldı ve polis kitlenin üzerine kurşun yağdırdı. Ardından 4 işçi önderi idam edildi. Üç yıl sonra bu yaşananlara atfen 1 Mayıs II. Eternasyonel tarafından "birlik, mücadele, dayanışma günü" ilan edildi. Bir sonraki 1 Mayıs 1890 yılında yapıldı.

PATRONLARIN SÖMÜRÜSÜNE SON! PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞE, ÖRGÜTLENMEYE!

Ekonomik açıdan bu sene, Türkiye'nin Çin'in ardından en çok büyüyen ülke olduğu belirtiliyor. Kimya sektörü bu büyümede önemli bir yere sahip. Nitekim otomotivin ardından 2020'nin en fazla ihracat yapan ikinci sektörü konumunda. Teknoloji Bakanı'nın, "Üretim çarkları tüm hızıyla dönmeye devam ediyor. Birçok ülkede fabrikalar üretime ara verirken, Türk sanayisi vardiya sayılarını katladı" sözleri, büyümenin nasıl sağlandığının itirafı aslında. Peki, üretim alanlarından yakalanan bu büyümeden fayda görenler kimler? Hiçte salgın demeden çalışan işçiler değil, tabii ki kimya sermayedarları! Çeşitli örgütlülükler çatısı altında birleşen kimya kapitalistleri, 2021 Türkiye Kimya Şurası'nı 2 İhracatçı Birliği, 17 Dernek, 4 Sendika, 1 Vakıf, 1 Oda, 1 Federasyon, 1 Meclis ve 9 Üniversite temsiliyle topladı. 2020 yılı içinde 18,3 milyarlık ihracat gerçekleştirdiklerini, Mart'ta da aylık bazda rekor kırdıklarını açıkladılar.

Kimya pazarı rekor kırarken işçiler kayıplar yaşıyor

Kapitalistlerin sermayesi büyürken, işçi sınıfının payına düşen 25/2 bahanesiyle tazminatsız atılma, ücretsiz izinle açlığa

terkedilme, baskı ve mobbing, esnek güvencesiz çalışma yöntemleri oluyor. Düşük ücret, yoğun çalışma ve ağır sömürü uygulamalarına maruz kalıyor. Bunlara ek olarak, yüksek orandaki yangın/ patlama riskleri ve kimyasalların yoğunluğu nedeniyle petrokimya işçileri sürekli canından, sağlığından oluyor. Kayıtlara geçerse de meslek hastalıklarına bağlı hastalık ve ölümlere yakalanıyor.

Petrokimya işçilerine dayatılan bu vahim koşullar üzerinden kimya kapitalistleri kazançlarını katlamanın derdindedir. Topladıkları Kimya Şurası Platformu'nun sonuçlarından biri de devletten alınan teşvik ve desteklerin devam etmesi, yani işçi sınıfına ait fonların yağmalanması oldu.

"İstihdamı koruma" adı altında duyurulan bu yağma politikalarına, sendika bürokratları da üstü açık ya da örtülü destek sunuyorlar. Esnek çalışma yöntemlerinden biri olan ve işsizlik fonundan finanse edilen Kısa Çalışma Ödeneği'ni bir hakmış gibi savunabiliyorlar. Bu ve benzeri uygulamaları savunurken de ücretsiz izin saldırısına ya da işsizlik tehdidinde sarılıyorlar. Özcesi, işçi sınıfı ölümdense sıtmaya razı edilmeye çalışılıyor. Bu, sendika

bürokratlarının mücadeleden ve işçi sınıfının devrimci değerlerinden ne kadar uzak olduklarının en açık kanıtıdır. Sendikaların sınıfın çıkarlarına yabancı unsurlar tarafından işgal edildiği günümüz koşullarında, işçi sınıfı tarihsel görevlerine bir an önce sahip çıkmalı, sermayeden ve sendikal bürokrasiden bağımsız örgütlenmelerini yaratarak harekete geçmelidir.

Petrokimya işçileri birliğe, mücadeleye!

Birlik, dernek, vakıf, sendika vb. altında örgütlü bulunan sermayedarlar yaşamlarımızı, haklarımızı, geleceğimizi elimizden alıyor. Bu nedenle her biri sömürü cehennemine dönen fabrikalarımızı, çalışma ve yaşam alanlarımızı mücadele mevzilerine dönüştürmek için harekete geçmemiz gerekiyor. Fabrikalarımızda, OSB'lerde, sanayi bölgelerinde birliğimizi güçlendirelim. Fabrika komitelerinde, sendikalarda, işçi derneklerinde, işçi birliklerinde örgütlenelim. Kapitalistlerin karşısına sınıfsal çıkarlarımızla, sınıfsal birliğimiz ve örgütlülüklerimizle çıkalım. "Sınıfa karşı sınıf" bakışıyla mücadeleyi büyütelim.

SİNBO'DA, SML'DE, MİGROS'DA DİRENİŞ VAR!

STANDART PROFİL'DE MÜCADELE ETTİĞİMİZDE GELECEK HIÇ DE ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK!

Manisa'da Standart Profil işçilerinin yıllardır sendikalaşma mücadelesi verdiğini emekten yana herkes bilir. Sermayedarın türlü oyunları ve saldırılarının yaşandığı SP'de, geçmişte eylemler de yaşandı. Petrol-İş'in fabrikada yetki alması ise şaşılacak bir hızla Genel Merkez Kurulu seçimlerinin ön günlerinde gerçekleşti. Yaklaşık bir ay önce de sendikanın Manisa Şubesi açıldı. Başkan olarak SP işçisi Emrah Saruhan atandı. Emrah Saruhan'ı işçiler sendikaya üye olduklarında onları istifa etmeleri için yönlendirmesiyle, sermayedarın akıyla kurduğu işçi platformu ile sendikalaşmayı engellemeye çalışmasıyla, Petrol-İş'i "terörle" ilişkilendirerek işçilerin örgütlenme çabasını karalamasıyla, işçilerin isim listesini sermayedara vermesi iddialarıyla biliyor.

İşçiler mücadeleye atıldığında burjuva ideolojiden, onun bakışından ve türlü manipülasyonlarından sıyrılmaya başlar ve sınıfının çıkarlarını görür, burjuvaziyle mutlak çelişkinin farkına vararak hareket etmeye başlar. Ancak Standart Profil'de sınıf bilincinin oluşması işçinin mücadelesinin sınırlı oluşundan kaynaklı çarpık bir ilerleme göstermiştir. Yıllarca SP'de sendikalaşmak için emek veren, mobbing, baskı ve tehdide maruz kalan, işten atılan işçilerin yürüdüğü yol ile yetki alınması süreci birbirinden farklıdır. Örgütlenme süreci maalesef Petrol-İş Sendikası'nda bürokratların seçim malzemesi olmuştur. Yıllarca sürdürülen faaliyet, sadece birkaç haftada sermaye ile anlaşılabilir bitirilmiştir. Genel merkez kurulunda delegeliğe kurban verilen bu sendikalaşma

örneği artık mevcut sendikal hareketin genel karakteri haline gelmiş durumda. Kimi zaman tıpkı SP'de olduğu gibi fabrika örgütlenmeleri sınıf mücadelesini güçlendirme faaliyetinden çıkıp, seçim yatırımı haline bürünmüştür. Tüm bu şartlar altında, yani tabandan mücadelenin örülmediği, sendika bürokratlarının patronla iş birliği yaparak yetkinin alındığı SP'de sınıf bilincini geliştirecek önemli bir sıçrama yaşanmadı. İşçinin gücüne yasalanmayan, uzlaşmacı bu tablodan Emrah Saruhan gibilerinin de gelişerek çıkacağını beklemek anlamsızdır. O tıpkı sınıfın yöntemlerinden uzak örgütlenme sürecinin bir parçası ve sonucu olarak Manisa Şube'nin başına getirilmiştir. Sendikalaşan işçilere baskı uygulayan Saruhan'a karşı açılmış davalar sürerken, süreç herkesçe bilinirken Petrol-İş Genel Merkezi'nin böyle birini Manisa Şube'ye başkan olarak atması, sendika yönetiminin mücadeleyle arasındaki açığı gözler önüne sermektedir.

Mücadeleden uzak, patronla uzlaşma yöntemiyle hareket etmenin SP işçisinin de gördüğü gibi esas sorunlarımız için çözücülüğü yoktur. Sendikalarımıza sirayet etmiş bu bakışın her gün daha fazla hakkımızın gasp edilmesini, sefalet ücretlerini, iş kazalarını ve işten atmaları engelleyemediği açık. Taban örgütlülüğünü eksen almayan her yol ve yöntem işçi sınıfının aleyhine sonuç yaratıyor. Bugün Manisa Şube Başkanı olarak karşımıza çıkan Emrah Saruhan bu bakışın, bu bürokratik sistemin bir parçası ve yürütücüsüdür.

Petrol-İş içerisinde sayısız örneği olan bu yapılanmanın mafyatik biçimlere

büründüğünü, silahla-tehditle işçiyi yıldırma görev edenlerin olduğunu biliyoruz. Çok açık ki bu yaşananların sınıflar mücadelesiyle yakından uzaktan ilişkisi yoktur, aksine içinde bulunduğumuz sendikal hareketin geri tablosunun böylece pekiştirildiğini söyleyebiliriz.

**Standart Profil işçisi arkadaşlar,
her bölümde komite kuralım,
bu düzeni değiştirelim!**

Sermaye sınıfı patronuyla, iktidarıyla, yasaları ve kolluk güçleriyle işçileri daha fazla sömürmenin, üretimden gelen gücünü sınırlamanın fırsatını kolluyor, işçinin haklarını tırpanlıyor. Sendikal bürokrasi ise mücadeleyi boğmak için elinden geleni yapıyor. Tablo böyleyken SP işçisinin sendikayı gerçek bir mücadele örgütüne çevirmesi, talep ve kararlarını hayata geçirebilmek için zorunlu bir koşuldur.

Kriz ve pandeminin tüm yükü omuzlarımıza bindirilmişken "insanca yaşamaya yeten ücret" için, ücretsiz izin ve kod-29 gibi saldırılara göğüs gerebilmek için SP işçisi taban örgütlülüklerini kurabilmelidir. Attığımız her adımı geriye çeken bürokratlarla ve anlayışlarıyla bir yere varmak olanaksız. Onların yarattığı gerici biçimleri aşmak ancak gerçek anlamda örgütlü olmak ve fiili meşru çizgide hareket etmekle mümkün. Bu nedenle her bölümde kuracağımız komitelerle, işçi demokrasisini uygulayarak, kendimizi eğitip bilinçlendirerek mücadele ettiğimizde gelecek hiç de eskisi gibi olmayacaktır!

**KENETLENDİĞİ GÜN KOLLARIMIZ,
ALACAĞIZ GERİ BİZDEN ÇALDIKLARINI...
SERVETLERİNİ ALINTERİMİZLE YAPANLARDAN,
HAYATIMIZI DEĞERSİZ SAYANLARDAN...**

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE SON!

Aylardır süren tartışmaların ardından Türkiye İstanbul Sözleşmesi'nden resmen çekilmiş oldu, hem de bir gece yarısı tek adam rejiminin şefinin tek bir imzasıyla..

Kısaca İstanbul Sözleşmesi olarak ifade edilen Kadına yönelik şiddet ve aile içi şiddetin önlenmesi ve bunlarla mücadeleye ilişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi, kadına yönelik her türlü şiddetin önlenmesini, şiddete karşı alınması gereken önlemleri ve devletin bu açıdan sorumluluklarını içeriyor.

Sömürü ve eşitsizlik üzerine kurulu kapitalist düzende kadınların üzerindeki baskı, şiddet ve ayrımcılığı tümüyle ortadan kaldırmak olanaklı olmamasına rağmen, mücadelenin sonucu elde edilen yasal kazanımlar da önemli bir yer tutuyor.

İstanbul Sözleşmesi, 2014 yılından itibaren

yürürlükte olmasına rağmen, uygulanması konusunda sürekli engeller çıkarıldı. Avukatların ve hak savunucularının çabaları ile kısmen uygulanması olanaklı olabildi.

Öyle ki, iktidar aylardır İstanbul Sözleşmesi'ni feshetmek istiyordu, ancak kadınların Türkiye'nin dört bir yanında gösterdiği tepkiler bu adımı atmaktan alıkoymuyordu. Ancak bir gece yarısı çıkarılan kararname ile iktidar, sözleşmeden çekildi. Bu karar kadın cinayetlerine, istismara, taciz ve tecavüzlere karşı yaptırımların (her ne kadar uygulanmasa bile) yasalarda dahi yer almasına tahammül edemediklerini gösteriyor.

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme ile birlikte AKP-MHP iktidarı, kadına yönelik şiddete onay verdiğini itiraf etmiş oldu. Çünkü, kadınların ezildiği, yok sayıldığı, biat ettiği bir toplum, köle

olmaya mahkumdur. Sermaye sınıfının vurucu gücü olan AKP-MHP iktidarı eliyle, toplumun daha da köleleştirilmesi ve sömürü düzeninin ömrünün uzatılması istenmektedir.

Ancak bu böyle gitmez... Bu ülkede işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların kazanılmış haklarına bir gece yarısı bir kalemde yok sayan uygulamalarda olduğu gibi, kadınların da kazanılmış haklarının yok sayılması kabul edilmez.

Kadınlar, "İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinin kabul etmiyoruz, yok hükmündedir" diyorlar.

İstanbul Sözleşmesi şahsında, kadınların kazanılmış haklarının gaspedilmesine karşı çıkılmı, Kadınlara, emeğe, doğaya ve insana düşman sermaye iktidarına karşı hep beraber mücadeleyi yükseltelim.

KADINLAR DİRENİŞ ALANLARINDAN HAYKIRIYOR,

"TACİZE GEÇİT YOK!"

Gebze'den bir kadın işçi:

Kadınlar her alanda tacize maruz kalıyor. Taciz gündemi çok yoğun yaşansa da özellikle biz kadın işçiler bu sorunu çok az dillendirebilmekteyiz. Tacizi ifşa etmek bizler için çok zor bir durum. Bunun bedeli işten atılmaya, evliliğin son bulmasına, damgalanmaya, fiziksel şiddete ya da ölüme kadar gidebiliyor.

Sinbo'da, SML'de, Migros Depo'da, Bel Karper'de kadın işçiler en önde direniyor. Kadın işçilerin kendilerini hedef alan tacizleri ifşası da direniş alanlarından yükseliyor. Hakları için örgütlenen, mücadeleye

girişen, fabrikalarının, çalışma alanlarının önünü terketmeyen kadın işçiler büyük bir özgüven kazanıyor, güçleniyor.

Tacize, mobbinge karşı mücadeleyi yükseltiyor. Örgütlülükle, mücadeleyle güçlenen direnişçi işçiler, sistematik şiddet yaşayan biz kadın işçilere de yol gösteriyor.

Kadın işçilerin direniş alanlarında devam eden mücadelesine destek verelim. Bulduğumuz alanlarda örgütlülüğümüzü, birliğimiz güçlendirerek tacize ve mobbinge karşı kavgamızı büyütelim.

PANDEMİNİN 1. YILI GERİDE KALDI...

YAŞAM HAKKIMIZA SAHİP ÇIKMAK, HAKLARIMIZI VE GELECEĞİMİZİ KAZANMAK İÇİN MÜCADELEYE!

Pandeminin birinci yılı, işçi sınıfına yönelik saldırıların ve hak gasplarının arttığı, kendimizin ve ailelerimizin yaşamları hiç sayılarak çalışmak zorunda bırakıldığımız bir süreç olarak geride kaldı. AKP-MHP iktidarının pandeminin başından beri “ne olursa olsun çarklar dönecek” bakış açısı tüm sürece damgasını vurdu. Yakın zamanda bizzat Erdoğan tarafından yapılan “Fabrikalarda çarklar hiç durmadı. Üretilen ürünlerin iç ve dış pazara ulaştırılmasında aksaklığa meydan verilmedi.” açıklaması, sermaye iktidarının pandemi sürecine yaklaşımının adeta özeti niteliğindedir.

Sermayenin uzun süredir gündeminde olan saldırılar bizlerin canları pahasına pandemi sürecinde bir bir hayata geçirildi. Dardanel fabrikasında olduğu gibi, artan koronavirüs vakaları karşısında sözde pandemi önlemleri adı altında işçiler fabrikalarına kapatıldı. Sözde işten atılmaları “yasaklandı” fakat ücretsiz izin ve Kod-29 patronların elinde adeta bir silaha dönüştürüldü.

Pek çok fabrikada ve işyerinde işçiler Kod-29’la işten atıldı. Kod-29’la birlikte ücretsiz izin uygulaması da pandemi sürecinde bizlerin karşı karşıya kaldığı en büyük saldırılardan

bir tanesi oldu. Yakın zamanda Kısa Çalışma Ödeneği’nin son bulması ile ücretsiz izin saldırısı çok daha fazla işçi ve emekçiyi tehdit eder hale geldi. Kısa Çalışma Ödeneği’ne yönlendirilerek güvencesizliğe ve yoksulluğa itilen milyonlarca işçi ve emekçi, önümüzdeki süreçte daha derin bir yoksulluğun içerisine itilecek. Kısacası, önümüzdeki süreç hepimiz için ücretsiz izin saldırısının daha büyük bir tehlike haline geldiği bir süreç olacak.

Pandemi döneminde yaşanan tüm bu saldırılardan petrokimya sektöründe çalışan işçiler olarak bizler de etkilendik. Diğer yandan, AKP-MHP iktidarı “lebalep” kongrelerini tamamladıktan sonra sözde önlem adı altında yeniden yasakları gündeme getirdi. Bilim insanlarının salgına karşı alınması gereken önlemlere dair önerilerine kulak tıkayan iktidar, sokağa çıkma yasaklarını tekrardan cumartesileri de kapsayacak şekilde genişleterek toplumsal mücadelenin sokak ayağını zayıflatmayı amaçlamaktadır.

Keyfi işten atılmaları, ücretsiz izin saldırısına, sendika hakkının gaspına karşı direniş yolunu seçen işçilerin, HDP’nin kapatılmasına karşı Newroz günü kitlesel olarak sokaklara çıkan Kürt halkının, İstanbul

Sözleşmesi’nden çekilme kararına karşı sokakları terk etmeyen kadınların, kayıym rektöre karşı mücadelelerini sürdüren gençliğin sesi bir yandan polis saldırıları, gözaltı ve tutuklamalarla öte yandan sokağa çıkma yasaklarıyla kesilmeye çalışılmaktadır. Sokağa çıkmaya yasakları ile bu sene cumartesi gününe denk gelen 1 Mayıs da fiili olarak yasaklandı.

AKP-MHP iktidarı pandemiye saldırılarını hayata geçirmek için fırsata çevirmekte, sermayenin çıkarları doğrultusunda esnek ve güvencesiz çalışmayı kalıcılaştırmaktadır. Erdoğan yeni pandemi önlemlerini(!) açıkladığı toplantıda bizlere pandeminin başından beri sık sık duyduğumuz “fedakârlık yapma” çağrısını yineledi.

Pandeminin birinci yılı geride kalırken bizlere yapılan fedakârlık çağrılarında net bir yanıt vermemiz gerekir. Artık bıçak kemiğe dayandı ve fedakârlık yapacak durumumuz kalmadı. Hakları ve gelecekleri için direnen Sinbo, SML, Migros, PTT, Bel Karper ve diğer direnişçi işçilerin yolundan ilerleyerek mücadeleyi büyütelim! Salgın ve krizin faturasına karşı fabrikalarımızda birlik olalım, haklarımızı ve geleceğimizi hep birlikte kazanalım!